

Každý den trávil děti většinu času na balkoně. Jednoho rána stála na protější terase královského paláce jejich teta a oči jí spočinuly na třech sourozencích. Zdálo se jí, že ty mladé lidi odněkud zná. Vtom v paprscích slunce jim zazářily na čelech zlaté hvězdičky.

„To je strašné, ti spratci jsou naživu,“ zhrozila se. „Musím najít způsob, jak se jich zbavit.“

Teta počkala, až oba chlapi vyšli z domu, a šla dívku navštívit. Když před ní stanula a ujistila se, že ji dívka nepoznala, řekla:

„Jsem zámecká paní a přišla jsem, abych ti blahopřála ke krásnému bydlení v tomhle nádherném domě a zároveň tě pozvala na slavnost, kterou za několik dní na zámku uspořádám. A radím ti, abys bratry požádala, aby ti přinesli kouzelnou živou vodu, která mrtvé oživuje, staré omlazuje a mladé zkrásňuje. Až ji vypiješ, nesmírné krásy dosáhneš a půvabem zastíniš všechny ženy a dívky, které budou na slavnosti.“

Nato se zámecká paní s dívkou rozloučila a kvapně odešla.

Když se bratři vrátili večer domů, sestra je požádala, aby jí přinesli kouzelnou živou vodu.

„Až ji vypiju, zkrásním a budu nejpůvabnější ženou na slavnosti v královském paláci,“ zdůvodnila bratrům neobvyklou žádost.

Bratři měli sestru velice rádi a každičké její přání vždy splnili. A tak se starší bratr hned vydal hledat živou vodu. Šel dlouho poustinou, když tu náhle před vchodem do jedné jeskyně spatřil poustevníka. Pozdravil ho a zeptal se:

„Znáš, svatý muži, cestu, která mě zavede k živé vodě?“

„Jdi tímhle směrem tři dny, synu, a dorazíš k nádherné zahradě,“ odpověděl poustevník. „Před vchodem do zahrady uvidíš na zemi nůžky. Jestliže budou rozevřené, můžeš bránou projít a nabrat vodu z jezírka, které najdeš uprostřed zahrady. Budou-li nůžky zavřené, běda ti, jestliže do brány vejdeš. Sedm hrozných ifritů, strašlivých duchů pouště, kteří za ní spí, se probudí, a zaživa tě roztrhají na kusy.“